

RIJEČ

**GRAČANIČKI
GLASNIK**

časopis za kulturnu
historiju

Broj 40, godina XX,
novembar, 2015.
[str. 136-147]

© Monos 2015

“Medžnun i Lejla” Muhameda Mašića

*(povodom pronalaska i objavljivanja
jednog zagubljenog rukopisa)*

Priredili:
Omer Hamzić, Neval Hadžiavdic

U prvom dijelu ovog priloga autori daju kraći osvrt na stvaralaštvo, intelektualnu zaostavštinu i rukopise Muhameda Mašića, nadarenog, samosvojnog i neshvaćenog intelektualca iz Gračanice, koji su rasuti ne samo po raznim listovima i časopisima, već i po mnogim tajnim seharema njegovih prijatelja i poznanika u više mjesta u Bosni i Hercegovini. Za pisanje ovog rada povod je nedavno pronađeni rukopis ljubavnih pjesama Kajs Ibn Mulleveh Ibn Muzahima i nekih drugih arapskih pjesnika koji su sebe nazivali medžnunima, a koje je Muhamed Mašić prepjevao na bosanski jezik. U drugom dijelu govori se o okolnostima pod kojima je pronađen taj rukopis, a u trećem su odabrani faksimili, koji pokazuju kako su nastajali prepjevi spomenutih pjesama ispisivani rukom nadarenog pjesnika i prevodioca Muhameda Mašića.

Ključne riječi: Muhamed Mašić, Izet Mašić, Gračanica, arapska poezija, Medžnun i Lejla

1.

Čitajući zanimljivu biografiju Muhameda Mašića, nadarenog, samosvojnog intelektualca i pjesnika iz Gračanice, koji se snagom svog intelekta i neviđenom upornošću, uspio uzdići visoko iznad provincijske učmalosti u jednom vremenu, nenaklonjenom pjesnicima i mislećim ljudima uopće, nije teško zaključiti zašto je njegova intelektualna ostavština rasuta, ne samo po listovima i časopisima od Bosne, pa do Egipta i Saudijske Arabije, već i po zaturenim seharema njegovih prijatelja i poznanika širom Bosne i Hercegovine s kojima se družio i kontaktirao u naponu svoje stvaralačke snage. Proživio je i preživio ono olovno vrijeme u kojem su zatirani svi misleći ljudi koji nisu htjeli “u suru”. U opasno-

sti su bila i njihova djela, koja su sistematski proskribovana i uništavana kao jeres. Osjećajući svoje progonitelje stalno za petama, čak i mnogo godina nakon svojih zatvorskih godina (kad tih progonitelja više nije ni bilo), Muhamed Mašić je nastavio sklanjati svoje rukopise, bojeći se da im ne padnu u ruke i tako zauvijek nestanu. Nažalost, u tome nije u potpunosti uspio. Više godina ležao je po komunističkim zatvorima, mnogi njegovi vrijedni rukopisi uništeni su tokom tih hapšenja, istraga i progona. Srećom mnogi su “ostali u životu”, sklonjeni ili skrivani po privatnim bibliotekama i arhivima onih koji su ga cijenili kao mislećeg čovjeka “od pera i spisateljskog zanata”...

Prikupljanjem tih zagubljenih i zaturenih rukopisa, njihovom valorizacijom i stavljanjem na uvid široj i stručnoj javnosti, više od dvije decenije, uz svoj redovan posao, intenzivno se bavi njegov sin dr. Izet Mašić, prof. Medicinskog fakulteta Univerziteta u Sarajevu. Građu je pripremao u fazama i objavljivao je u formi monografija, redosljedom kako ih je nalazio. Rezultat tog rada je 10 objavljenih knjiga na bosanskom jeziku. Jedanaestu je nedavno objavio Kulturni centar “Kralj Fahd” u Sarajevu, ali na čistom fus’ha arapskom jeziku. To jeste bio dug prema roditelju, ali i značajan doprinos bošnjačkoj duhovnosti i kulturi.

Međutim, sva građa o kojoj je Muhamed Mašić pisao, a u svojim meomoarskim rukopisima spomenuo je cifru od oko 10.000 stranica, još nije pronađena. Radi se o velikom broju pjesama spjevanih na arapskom jeziku, više tariha i drugih literarnih i publicističkih tekstova, među kojima je i opsežan memoarski rukopis od preko 600 stranica teksta A4 formata. Neki od tih rukopisa, izvjesno je, predstavljaju dio prepiske i konsultacija Muhameda Mašića s prijateljima i kolegama, pa su tako i ostali u njihovom posjedu.¹

1 Određene tekstove Izet Mašić pokušao je objediniti i objaviti kao repetitorij intelektualnog rada svoga oca u knjizi “Muhamed Mašić–život i djelo”, “Avicena”,

Sticajem sretnih okolnosti, nedavno su pronađeni zatureni rukopisi ljubavnih pjesama Kajs Ibn Mulleveh Ibn Muzahima i nekih drugih arapskih pjesnika koji su sebe nazivali medžnunima. Uz te originalne pjesme na arapskom, nalaze se i prepjevi tih pjesama na bosanskom jeziku, koje su prepjevane i ispisane rukom Muhameda Mašića. Od tih materijala nastala je knjiga “Medžnun i Lejla”, obogaćena faksimilima spomenutih prepjeva s arapskog jezika (Izdanje: “Avicena” Sarajevo, 2015., urednik prof. dr. Izet Mašić). Ko je sačuvao te rukopise, te kako su i na koji način pronađeni, detaljno je opisano u tekstu Mustafe Imširovića, penzionisanog profesora iz Olova, pod naslovom “Tragom jednog rukopisa–povodom objavljivanja knjige “Medžnun i Lejla” Muhameda Mašića” koji donosimo u prilogu br. 1, dok izbor faksimila nekoliko originalnih arapskih pjesama sa prepjevima Muhameda Mašića ispisanim njegovom rukom donosimo u prilogu broj 2.

Kako navodi u svojim memoarima, Muhamed Mašić je već u ranim srednjoškolskim danima, kao đak Gazi Husrev-begove medrese počeo pisati pjesme na bosanskom i arapskom jeziku. Zahvaljujući svom dobrom učitelju, ocu hadži Ismail ef. Mašiću, muderisu gračaničke i kladanjske medrese, vrlo rano se osposobio prevoditi s arapskog jezika. Kao nadaren i talentovan mladić, ovladao je arapskim jezikom do te mjere da je bio u stanju ne samo prevoditi i čitati već i samostalno pisati ljubavne pjesme tim jezikom, te praviti prepjeve ljubavne poezije arapskih pjesnika. Pisao je arapskim kao svojim maternjim jezikom. Objavljivao je u tuzlanskom časopisu «Hikmet» u periodu između 1931. i 1935. godine, ali i u časopisima “Islamski svijet” i “Muslimanski glas”.

U zadnjih dvadesetak godina objavljeno je više knjiga i monografija Muhameda Mašića. Kultura i obrazovanje tog talentovanog Gra-

Sarajevo, 2010.

čanlije sijalo je u njegovom srcu i nastavilo da sija u srcima njegovih potomaka. U knjigama: "Moji stavovi..." (1993., 1994. i 1996.), "Moje gledanje na velesile svijeta" (1993. i 1994.), "Sloboda uvjerenja i vjerovanja" (1995.) "Tarihi Muhameda Mašića" (1997.), "Džemaludin Afganija – život i djelo" (1996.), "Smrtna kapija" (1996.), "Prepjevi poezije Medžnuna Kajs ibn Mulevveha i drugih arapskih pjesnika" (1999.). "Filozofsko-teološka misao bošnjačkog učenjaka Muhameda Mašića" (1999.), "Pjesništvo Muhameda Seida Mašića na arapskom jeziku" (2008.), "Muhamed Mašić – život i djelo" (2010.), knjiga poezije na arapskom jeziku "Divan" (2015.) i još mnogo rukopisa koji su pronađeni i onih koji nisu, Mašić kao učenjak u ogledalu svoje misli čini "zekjat na znanje, jer širi znanje".

Pjesničke sklonosti Muhameda Mašića, posebno su došle do izražaja na prepjevima stare arapske ljubavne poezije, a naročito onih pjesnika čija je inspiracija bio ljubavni par Medžnun i Lejla kao simbol ljubavne patnje i neostvarene ljubavi koji vuče korijene iz klasičnog arapskog pjesništva ili kako neko napisa, arapski Romeo i Julija.² Karakterišući

poeziju Muhameda Mašića, u jednom svom osvrtu, koji je objavljen u Časopisu za kulturnu historiju "Gračanički glasnik", 1997. godine, rahm. prof. Asim Halilović, između ostalog, napisao je i sljedeće: "Iako mu je stih bio tradicionalan, usklađen sa klasičnom arapskom metrikom, vrlo pomno je znao lirske emocionalno oživjeti motiv bogatom vlastitom leksikom i originalnim metaforama. Njegovi nazori su duboko ukorijenjeni u islamsko prosvjetiteljstvo. Potraga za svjedočanstvima nepomućene emotivnosti i misaonosti uputila ga je ka arapskom klasičnom pjesništvu ranijih vremena, kao što je Medžnun iz plemena Amr, pravim imenom Kajs ibn Mulevveh ibn Muzahim, koji je ime Medžnun dobio stoga što mu je nesretna ljubav prema Lejli otela zdrav razum i dovela ga do ludila. Bio je to odistinski karasevdah.

plače. Na preporuku prvaka svog plemena, Kajsov otac šalje sina na hadž, ne bi li se ovaj izbavio patnje. Međutim, kada Kajs na Mini začuje glas koji zove Lejlu, on gubi svijest; potom govori: 'Svom srcu sam kazao da se strpi, a srce mi odgovori da se prestanem nadati, jer mi strpljenje neće učiniti prijateljem. Reče mi da za me nema ništa bolje od smrti ukoliko me moja voljena napusti.' Umjesto da pred Kabom zamoli Svevišnjega da ga izbavi patnje, on moli Boga da mu pojača ljubav. Lejlu udaju za mladića po imenu Verd, a Kajs na tu vijest potpuno gubi razbor. Naziva se Medžnunom – ludim, opsjednutim, i odlazi u pustinje, komunicira samo sa divljim životinjama. Razbor mu se vraća samo u kratkim trenucima kad čuje Lejliino ime. Osobito je slab prema gazelama, voli ih jer ga podsjećaju na Lejlu, i nastoji ih sačuvati od lovaca. Otac i rođaci ga pronalaze u pustinji i pokušavaju ga vratiti doma, međutim, on nikog ne želi poslušati, već kada ga vežu i pokušaju silom odvesti doma, on si nanosi povredu, tako da njegovi bližnji odustaju od pokušaja da ga vrate u njihov svijet. Medžnun se hrani onim što mu ko donese, ni od kog ništa ne traži. Prema jednoj drugoj predaji, prikupljači zekata Omer b. Abdurrahman b. Avf i Nevfel b. Musahik ga susreću i sažale se na njega, te odlaze u prošnju kod Lejlina oca, koji ni na traženje državnih namještenika neće popustiti i dozvoliti Lejli da se uda za Kajsu. Radoznalci koji su čuli za Kajsove pjesme odlaze u pustinju kako bi ih prikupili. Lejla umire od boli zbog odvojenosti od svoga voljenog. Medžnunova porodica u pustinji pronalazi i mrtvoga Medžnuna. Prema drugoj predaji Medžnun umire na Lejlinu grobu, i ukopavaju ga do nje." <http://poezijasrca.blogspot.ba/arhiva/2013/02/03/3477407> (3. 11. 2015.)

2 Najraširenija varijanta priče o Lejli i Medžnunu ima sljedeći sadržaj: Lejla i Medžnun iz plemena Benu Amir su se upoznali i zavoljeli kao djeca, dok su odvodili devčad na ispašu. Prema drugoj predaji, Kajs kao mladić čuje priču o Lejliinoj ljepoti. Odlazi vidjeti svoju dragu Lejlu koja je povremeno priređivala zabave u kući žene po imenu Kerime iz plemena Ukajl, i za gozbu djevojkama daruje devu. Pojavljuje se njegov suparnik Munazil. Međutim, i Lejla se zaljubljuje u Medžnuna. Jedanput će Lejla, kako bi iskušala Kajsu, izazvati Kajsovu ljubomoru i utvrditi kako se njih oboje pred drugima pokazuju ravnodušnim, a zapravo je njihova ljubav obostrana; kazat će kako se razumiju pogledima i kako jedno drugome pripovijedaju o svojoj zaljubljenosti. Reći će: 'U našim srcima je zakopana ljubav.' Kada Kajs to čuje, on gubi razbor, i svaki dan njegova zaljubljenost biva veća. Pjesme koje pjeva Lejli šire se među svijetom. Otac koji uviđa Kajsovu patnju odlazi prositi Lejlu, međutim, Lejlin otac, srdit što se preko Kajsovih pjesama pročulo časno ime njegove kćeri, ne da njezinu ruku. Štaviše, Lejlino pleme tuži Kajsu Halifi, koji im zabranjuje susrete, te šalje naredbu da Kajs bude ubijen ukoliko se nastave vidati. Lejlino pleme seli se na drugo mjesto, međutim, Kajs ih prati, kleči i

Ljubav između Medžnuna i Lejle, čija je osnova u staroj arapskoj književnosti, nadahnjivala je kasnije turske i perzijske pjesnike, te su taj motiv koristili u svojim umjetničkim tvorevinama.”³

U posljednjoj njegovoj knjizi “Medžnun i Lejla” (Izdavač: “AVICENA” d.o.o., Sarajevo (ISBN 978-9958-720-59-8), Sarajevo, 2015.), kao što je rečeno, objavljeni su do sada nepoznati rukopisi ljubavne poezije Muhameda Mašića, koji su bili potpuno zagubljeni. Sticajem sretnih okolnosti došli su u ruke njegovog sina, prof. dr. Izeta Mašića, koji se više od dvije decenije trudi da prikupi, valorizuje i objavi impozantnu intelektualnu zaostavštinu svoga oca. Ti naponi rezultirali su objavljivanjem desetak navedenih knjiga i monografija te mnoštva drugih manjih priloga po raznim novinama i časopisima, radio i tv emisijama itd.

Pronađeni rukopisi o kojima je riječ složeni su u četiri školske sveske prepjeva slavni arapskih pjesnika Medžnuna, koje je Muhamed Mašić prepjevao tokom Drugog svjetskog rata, dok je kao učitelj službovao u nekoliko mjesta Bosne i Hercegovine (Kozarac, Brka, Brčko). U ovoj knjizi nalazi se raritetna kolekcija, istina, nepotpuna, originalne arapske verzije i prepjevane bosanske verzije istimenog djela koje je spjevao Kajs Ibn Mulevha Ibn Muzahim, ali i nekih drugih arapskih pjesnika koji su sebe nazvali Medžnunom a prepjevao ih je Muhamed Seid Mašić. Objavljuju se u formi originalnih faksimila rukopisa, onako kako su i nastajali u stvaralačkoj radionici Muhamdea Mašića–dvojezično–na bosanskom i arapskom jeziku. Tako se čitaocima pruža mogućnost da se, čitajući prelijepe stihove poznatih arapskih pjesnika koji su sebe nazvali Medžnunima, prepjevane i ispisane rukom i perom Muhameda Mašića, uvjere sa koliko je pažnje, istančanosti i truda “brusio” te svoje prepjeve, ko zna koliko puta pišući i brišući pojedine pasuse i riječi, traže-

ći najbolje izraze i najbolju formu pretakanja stiha iz jednog u drugi jezički sistem. Prelistavajući te rukopise i razgledajući stranice u tim dažkim sveskama, ispisane rukom na dva jezika i na dva pisma može se zaključiti sa koliko je brige, pažnje i odgovornosti ovaj pjesnik prilazio prevodenju ili, bolje reći, prepjevavanju tog složenog pjesničkog štiva.⁴

SUMMARY

“Medžnun i Lejla” (Majnun and Layla) by Muhamed Mašić

Abstract: In the first part of this work, the authors presented a short overview of the creativity, intellectual legacy and the manuscripts of Muhamed Mašić, a talented, independent and misunderstood intellectual from Gracanica, which are scattered not only in various magazines and periodicals, but also in many sahara boxes of his friends and acquaintances in many places in Bosnia and Herzegovina. The main motivation for writing this paper is the recently found manuscript of love poems, written by Qays ibn al-Mulawwah ibn Muzahim and some other Arabic poets who used to call themselves Majnun, which Muhamed Mašić adapted to Bosnian language. In the second part, the author discusses the circumstances in which that manuscript was found. In the third part, certain facsimiles, which show the process of the creation of mentioned poems written by the hand of a talented poet and translator Muhamed Mašić, were selected.

Key words: Muhamed Mašić, Izet Mašić, Gracanica, Arabic Poetry, Majnun and Layla

4 Brojni drugi pjesnici su tokom proteklih stoljeća pjevali ili prepjevali već spomenutog Kajs ibn Mulevha ibn Muzahima. Najviše se spominje perzijski pjesnik Nizami–Iljas ibn Yusuf Nizami Ganjavi (Gendžavi), rođen 1140. godine u gradu Gendži, gdje mu se nalazi i mezar. Suštinu ljubavne idile između Lejle i Medžnuna, za koju mnogi autori kažu da je jedna od najpopularnijih ljubavnih priča poetski spjevanih do sad, izrazio je Mehmed ef. Karahodžić u svom prijevodu njemačkog izdanja knjige “Lejla i Medžnun”, spomenutog autora Nizamuddina Ebu Muhammed Iljas ibn Jusufa, izdate 2010. godine u Sarajevu.

3 Prof. dr. Asim Halilović, Poetski glasovi Gračanice, *Gračanički glasnik* br. 4., Gračanica 1997., 86.87.

Prilog br. 1
Tragom jednog rukopisa
(Povodom objavljivanja knjige "Medžnun i Lejla" Muhameda Mašića)

Na tavanu, u starom papirnom koferu, poslije očeve smrti, našao sam rukopise "Prievoda" Muhameda Mašića, učitelja iz Brke, koji su nastajali tokom Drugog svjetskog rata. Kofer je bio uvezan debljom kanaфом po dužini i širini.

Otac je preselio 1978. godine, a ja sam rukopise otkrio, otprilike, pet godina poslije. Tada nisam znao pravu vrijednost otkrivenog niti sam, do tada, čuo za Muhameda Mašića. Četiri sveske plijenile su pažnju svojim sadržajem, ali i formom. Naime, ispisane su njegovanim krasnopisom s istančanim osjećajem za raspored napisanog na stranici i besprijeckornom urednošću. Što se tiče sadržaja to su bejtovi (arapski dvostih) koji pjevaju o beskrajnoj i vječnoj ljubavi između Medžnuna i Lejle.

Sudbina je htjela da rukopisi još čekaju u starom koferu, a pitanja odakle i kako su tu dospjeli, te zašto su tako čuvani sama su se po sebi nametala.

Ipak, veza je postojala. Moj otac, hadži Rasim ef. pohađao je Medresu u Kladnju između dva svjetska rata. U to vrijeme muderis u Medresi bio je hadži Ismail ef. Mašić. Poznato je da je učenik Mudris dolazio u posjete ocu svoga učenika Hemedu Imširoviću u Ponijerku. Ovo selo udaljeno je od Kladnja nešto više od dva sahata konjskog hoda. Na djedovom čardaku sastajali su se ugledniji ljudi da slušaju mudrog Mudrisa.

Sjećam se anegdote koja se prepričavala sa jednog od tih sijela. Naime, neko je pitao uvaženog Mudrisa o strahotama džehenema i kako se spasiti džehenemskih muka. Govorili su kako je muderis Ismail ef. rekao da je džehenem namijenjen prvenstveno onima koji znaju, a ne tvore i ulemi koja zanemari učenje. Sasvim je sigurno da su se rahmetlije Rasim ef. i Muhamed ef. susreli u Kladnju kao mladi ljudi. Vjerovatno je da su imali slične poglede na svijet i da su se nadahnjivali sa istih vrela.

To poznanstvo iz mladosti nije zaboravljeno. Njihovi životni putevi bili su slični. Doduše, moj otac nije robijao kao Muhamed Mašić, ali s obzirom da je bio imam u olovskoj džamiji, bio je pod stalnom prismotrom režima što mi, njegova djeca, najbolje znamo.

Vizionar, kakav je bio po svojoj prirodi, Muhamed ef. Mašić je znao da sve što napiše treba sačuvati, a da rukopisi kod njega nisu sasvim sigurni. To je istina koja se kasnije, prilikom hapšenja, pokazala u punoj mjeri. Komunističke vlasti su rukopise oduzimale i nemilosrdno uništavale.

Vjerovatno je da su "Prievodi" došli u ruke moga oca prije hapšenja rahmetli Muhameda 1946 godine. Otac o tome nikada nije govorio. Sada znam da je šutnjom htio zaštititi pisani materijal, njegovog autora, sebe i porodicu.

Muhamed Mašić, za tadašnji sistem, bio je opasan čovjek. Niti su ga mogli, niti htjeli razumjeti. Nisu mogli jer je intelektualno nadrastao sredinu. Živio je najmanje pedeset godina ispred svojih savremenika. Nisu htjeli jer je bio prijetnja svemu što je bilo retrogradno, nazadno, štetno za razvoj slobodarskog duha. Prosvjetljen i prođuhovljen, kakav je bio, svoje ideje, uvjerenja, stavove, promišljanja, zasnjavao je na više mjesta. Znao je da će doći vrijeme nicanja i berbe. I evo svjedoci smo toga. Konačno smo u prilici da upoznajemo Muhameda Mašića, taj genijalni um prevodioca, orijentaliste, pjesnika, filozofa...

Rukopisi su i dalje ležali u papirnom koferu uvezanim kanaфом i ojačanim na svakom uglu limenim zaštitnicima. Prošlo je tridesetak godina od prvog susreta sa tim materijalom kada sam ponovo otvorio kofer. Pitao sam se šta sa tim uraditi, kome to pripada? Pomišljao sam da sveske odnesem u Gazi Husref-begovu biblioteku i tamo ih predam. Raspitivao sam se o eventualnim potomcima Muhameda Mašića iz Gračanice.

Tada se ponovo umiješao prst sudbine. Moj sin mi je rekao da na Medicinskom fakultetu u Sarajevu radi profesor Izet Mašić iz Gračanice i da bi on mogao nešto znati o Mašićima iz Gračanice, i eventualno, o Muhamedu. Naravno, nismo ni pomišljali da mu je rođeni sin.

Susret sa profesorom Mašićem na Medicinskom fakultetu bio je poseban po svemu. Prvi put se vidimo, a bliski. Neka decenijska povezanost običnom smrtniku neshvatljiva. On ushićen i sretan jer je dobio nešto što nije očekivao, ja veoma zadovoljan jer sam predao vrijedan amanet nekome kome odavno pripada. Ko je mogao slutiti da će ovi rukopisi po-

vezati tri generacije: djedove, očeve, sinove, a i dalje povezuju. To je dodatna vrijednost.

Samo nekoliko mjeseci po predaji rukopisa dobio sam na dar prelijepu knjigu "Medžnun i Lejla" sa posvetom profesora Izeta Mašića. To je najvrednija nagrada za čuvanje originalnih rukopisa koji su, konačno, nakon više od sedamdeset godina od svoga nastanka, dostupni široj javnosti.

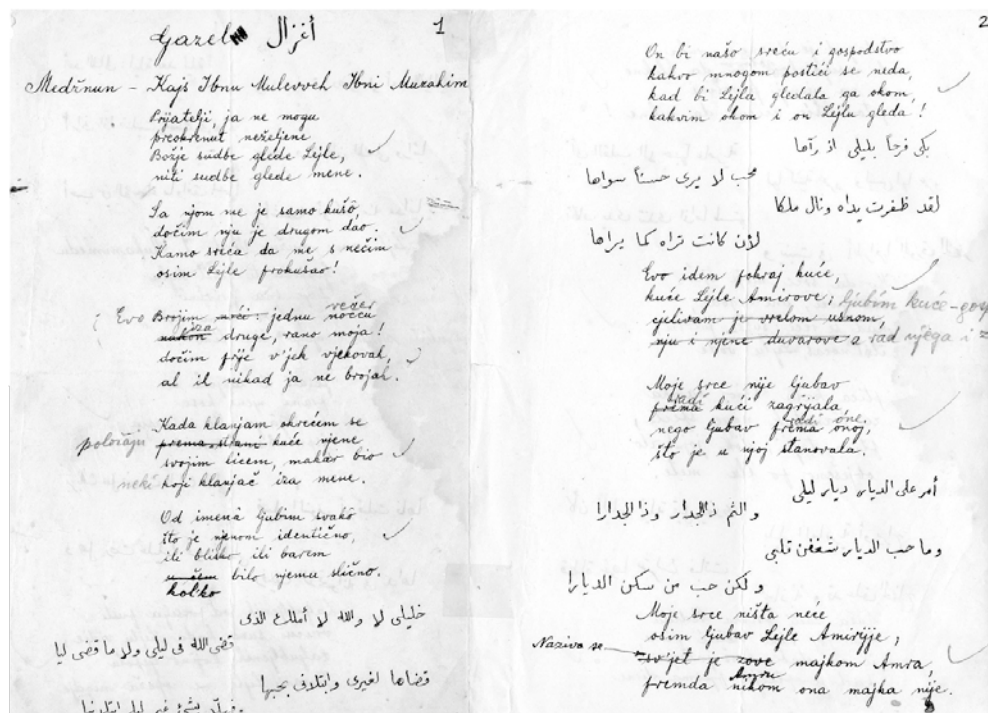
Ko zna koliko još ima starih kofera po tavanima. Vrijeme je da to istražujemo, otkrivamo i pokazujemo.

Olovo, 10.9.2015. godine.

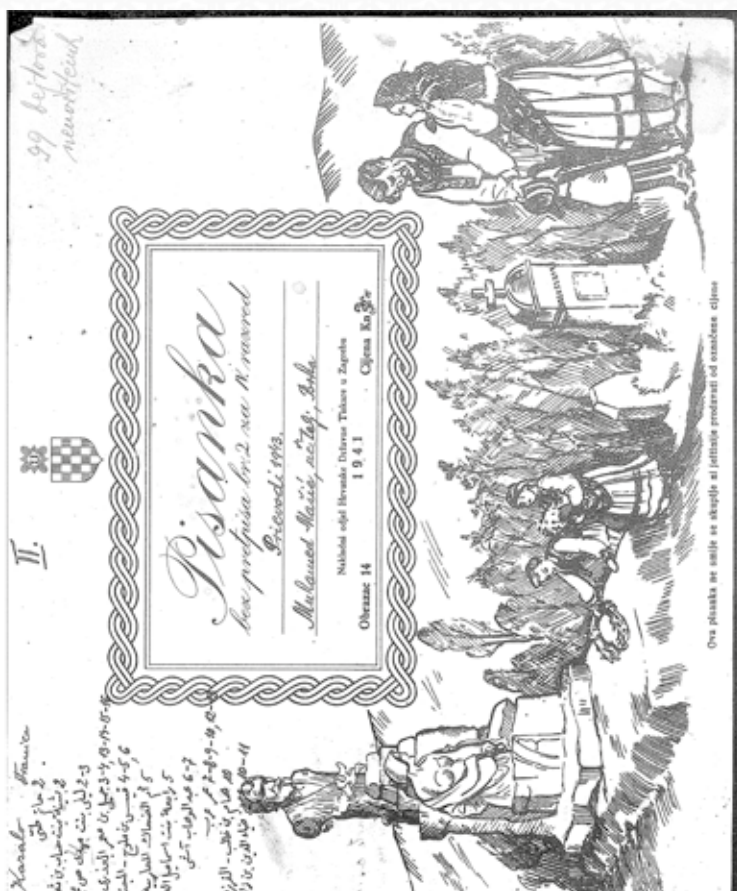
Prof. Mustafa Imširović

Prilog br. 2

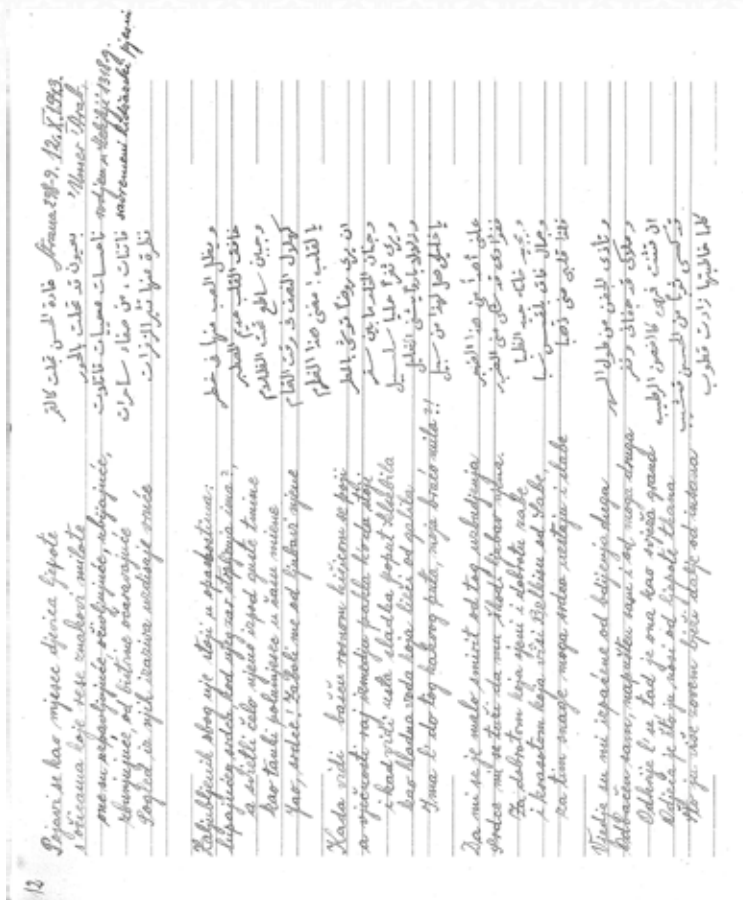
Faksimili prepjeva poezije s arapskog jezika (izbor iz knjige "Medžnun i Lejla" Muhameda Mašića)

Medžnun i Lejla

Medžnun i Lejla

Medžnun i Lejla

19

Medžnun - Murahim Hnuel Haris

Medžnunu - Muara Hni Kvaljbu

Obaduje sevdalimo Lejlu ^{3. j. 2. vol. 1. medžnun}
 dragi brate, al to nije šala, ^{medžnun}
 jer je Lejla i meni i tebi
 onom remfom uita zatrpala.

Rarbila je tvoje srce braco,
 pa je zatim rarbila i moje;
 sad je ono teško pogodeno,
 sad je brižno, sada adrobljeno je.

Lufarnik sam tebi u sevdalu
 prema onoj, ~~koj~~ koju mi draba
 uradamo se, jer nam nema ništa
 od sevdala njenog, do azaba!

كلونا يا اخي بحب ليلي

بني ونيك من ليلي الزاب

لقد تحببت فؤادك ثم شئت

فؤادي فهو مهوم معاب

شركتك في هوى من كان حقيقي

وحظك في مودتها العذاب

Hnuel Dumejne.

Leba vjete milog Kdrda,
 kad si se njeg pirit stao;
 susret mi je tvoj čeručice
 na čeručice poverao.

Medžnun i Lejla

Medžnun i Lejla

